

Diři Aslan ve Zebra

Jane MEADOW

Diři Aslan ve Zebra

Jane MEADOW

Yeşil ve altın rengi bir vadide, güneş yumuşak ve sıcak doğdu. Nehir mırıldanıyor, çimenler salınıyor ve her hayvanın bir arkadaşı vardı. Zebra­lar nazik antilopların yanında otlanıyor, kimse kimseyi kovalamıyordu. Pürüzsüz bir kayanın üzerinde Lila adında küçük bir dişi aslan yavrusu oturuyordu. Tüyleri sıcak altın rengi, burnu yumuşak krem rengi ve kehribar gözleri merakla kocaman açılmıştı.

Lila ön patisinde üç mavi boncuklu, örme bir çim bilezik taşıyordu. Bu, büyükannesinin hediyesiydi ve büyükannesi, "Mavi boncuklar cesur fikirler getirir," derdi. Lila'nın ne kardeşi ne de ablası vardı, bu yüzden sabahlarını vadinin uyanışını izleyerek geçirirdi. Kuşların meyveleri paylaşmasını ve maymunların gölgeyi paylaşmasını severdi. "Neden herkes arkadaş olamıyor?" diye merak ederdi.

Bir parlak sabah, genç bir zebra tayı Lila'nın kayasına doğru seğırtti. Çizgileri keskin siyah beyaz, yelesinde yumuşak koyu bir tutam vardı ve örme çim kolyesinden yeşil bir taş sarkıyordu. "Merhaba," dedi tay. "Ben Zoe. Beni kovalamayacaksın, değil mi?" Lila büyük kehribar gözlerini kırıştırdı. "Hayır," dedi. "Kahvaltımı paylaşmayı tercih ederim."

Zoe parlak, neşeli bir kahkaha attı. "O zaman sen tüm vadideki en sevdiğim aslansın." Lila da güldü ve işte o anda en iyi arkadaş oldular. Her gün yaşlı akasya ağacının yanında buluşuyorlardı. Zoe biraz daha uzun boyluydu, uzun bacakları ve yuvarlak toynakları vardı ve bir şeyleri saymayı severdi. Lila ise keşfetmeyi severdi. Birlikte mükemmel bir ikili oluşturuyorlardı.

Vadideki tüm hayvanların su içmeye geldiği büyük su birikintisinin kenarında su sıçratıyorlardı. Zoe çamurdaki desenleri fark etti. "Bak, Lila! Bu toynak izleri yeni." Lila havayı kokladı ve kısa püsküllü kuyruğunu salladı. "Yeni arkadaşlar," dedi. "Hadi merhaba diyelim." Ama hayvanlar sessiz ve endişeliydi. Suyla ilgili bir sorun vardı.

Her sabah su birikintisi biraz daha küçülüyordu. Çamurlu kenarlar kuru kurabiyeler gibi çatlıyordu. "Dün su şu kayaya kadar geliyordu," dedi Zoe, beyaz burnuyla işaret ederek. "Bugün gelmiyor." Lila'nın küçük yuvarlak kulakları sarktı. Vadi daha önce hiç kurumamıştı. En yaşlı kaplumbağa bile başını yavaşça salladı. "Suyu hiç bu kadar az görmemiştim," dedi.

Büyülü vadiye gizemli bir kuraklık süzölmüştü. Yağmur yağmıyordu ve su birikintisini besleyen dere inceliyordu. Hayvanlar homurdanmaya başladı. "Suyu kim aldı?" diye mırıldandı bir domuz. "Belki aslanlar almıştır," dedi tedirgin bir ceylan. Lila kalbinin gümbürdediğini hissetti. Ama Zoe yanına sokuldu. "Kavga etmek çukuru doldurmaz," dedi akıllı zebra. "Bunun yerine ipuçları arayalım."

Lila krem rengi burnunu kaldırıp rüzgârı kokladı. "Dere tepelerden geliyor," dedi. "Hadi onu takip edelim." Böylece iki arkadaş yola koyuldu; biri altın rengi, diğeri çizgili. Akasya ağacını, uzun çimenleri geçip kayalık patikadan yukarı yürüdüler. Zoe yeri inceledi. "Dere saklanıyor," dedi, toynağıyla kuru bir taş vurarak. "Bir şekilde yerin altına girmiş."

Kuru dere yatağını takip ederek yolu tıkayan bir yığın devrilmiş kaya ve çalı buldular. Su hâlâ oradaydı, altında hapsolmuştu! "Dere kaybolmamış," dedi Lila, kehribar gözleri parlayarak. "Sıkışmış. Suyun yeniden akabilmesi için yolu açmalıyız." Zoe başını salladı. "Ama o kayalar bir dişi aslan ve bir zebra için fazla büyük. Yardıma ihtiyacımız var."

"O zaman herkese soralım," dedi Lila. Vadinin yolunu hızla geri döndüler ve küçülen suyun yanında bir toplantı düzenlediler. "Arkadaşlar," dedi Lila, sesi küçük ama kararlıydı, "su kaybolmadı. Tepelerde tıkanmış. Hep birlikte çalışırsak onu kurtarabiliriz." Hayvanlar fısıldaşıp ayaklarını sürüdü. Bazıları yardım etmek istedi. Bazıları emin değildi.

Zoe öne çıktı, yeşil taşı ışığı yakaladı. "Birlikte kazarsak su herkes için geri gelecek," dedi. "Dişi aslanlar ve zebralar, domuzlar ve ceylanlar, kuşlar ve böcekler. Hepimiz." Önce kaplumbağa başını salladı. Sonra maymunlar alkışladı. Sonra domuz homurdandı, "Eh, ben kazmakta iyiyimdir." Kısa sürede her hayvanın bir işi oldu ve kimse dışarıda kalmadı.

Kayalık patikadan birlikte yürüdüler; patiler, toynaklar ve kanatlardan oluşan uzun bir kuyruk. Güçlüler ağır taşları yuvarlayıp uzaklaştırdı, küçükler dalları ve çalıları çekip çıkardı. Lila güçlü ön patileriyle kazdı, mavi boncukları zıpladı. Zoe taşları düzgün bir sıra halinde taşıdı ve herkesi gülümsetti. "Bir itiş daha!" diye seslendi. "Yaklaştık!"

Sonra bir gümbürtü ve sıçramayla su serbest kaldı! Gümüş bir kurdele gibi tepeden aşağı coştı, taşların üzerinden gülerek aktı. Hayvanlar onun yanında koştu, tezahürat yapıp zıpladı. Su vadiye ulaştığında kuru su birikintisi onu mutlulukla yuttu. Herkes içti ve herkes paylaştı. Lila ve Zoe yan yana su sıçrattı, sırlıslık ve kıkırdarak.

O akşam büyüü vadi sıcak bir ışıkla parladı. "Haklıydın, Lila," dedi Zoe. "Yardım istemek en iyi fikirdi." Lila çizgili arkadaşına gülümsedi. "Ve sen de haklıydın, Zoe. Sorunu bulduk ama yalnızca takım çalışması çözdü." Kaplumbağa yaşlı ayağıyla yere vurdu. "Barış anlayışla başlar," dedi, "ve anlayış bugün burada büyüdü."

O günden sonra vadi hayvanları yiyeceklerini ve barınaklarını mutlulukla paylaştı. Ceylanlar aslanların gölgelerinde dinlenmesine izin verdi ve zebralar maymunlara en tatlı meyveleri gösterdi. Lila ve Zoe her sabah akasya ağacının yanında buluştu; biri altın rengi, diğeri çizgili, en iyi arkadaşlar. İyiliğin ve takım çalışmasının en büyük sorunları bile çözebileceğini kanıtlamışlardı.

Ve büyölü vadiye yeni bir hayvan geldiğinde, Lila ve Zoe onları bir gülümsemeyle karşıladılar. "Hoş geldin," derlerdi. "Burada paylaşıyoruz." Su pırıldadı, çimenler salındı ve Lila'nın bileziğindeki mavi boncuklarla Zoe'nin kolyesindeki yeşil taş güneşte parladı. Barış anlayışla başlamıştı ve tıpkı arkadaşlıkları gibi büyüdükçe büyüdü.